

Kmetijske raznoterosti.

Voda za polivanje. Za polivanje ni dobra trda voda. Če se mora trda voda za polivanje rabiti, naj se poprej prekuha. Sploh naj se voda razen dežnice, predno se rabi za polivanje, pusti na solncu.

Če nočejo konji potegniti, vpreže naj se jednega konja od zdej. Kakor hitro bode zadnji konj potegnil, potegnejo sprednji konji, da jim ni treba iti nazaj. Zadnji konj se mora hitro izpreči ali pa obrniti.

Sladorna pesa dobro raste za deteljo. Ovčji gnoj jej dobro ugaja, dobro je tudi, če se pesi po vrhu pognoji s čilskim solitrom. Vrste naj bodo precej goste in v vrstah naj stoji pesa po 15 centimetrov narazen.

Tržaški „želodec“. V prvem četrletju t. l (od 1. januarja do konca marca) uporabilo je prebivalstvo mesta tržaškega 25 421 glav klavne živine, kojo so pobili, odnosno poklali v mestni klavnici. Na ta način končalo je: 5005 volov, 5 bikov, 749 krav, 469 konj, 7488 telet, 11 koštrunov, 6784 jagnet in 4909 prasičev.

Poučni in zabavni del.

Krištof Kolumb.

(Zgodovinski roman. Ruski spisal E. Šreknik.)

Prvo poglavje.

Zarja ljubezni.

Paleči žarki junijskega solnca jeli so oslabljevati; cedre, pinije in skale delale so velike sence in veličastno dnevno svetilo se je vtapljalo v temnomodre valove Sredozemskega morja.

Italijansko poletje se je bilo ravno kar začelo. Zelenje dreves in travnikov še ni bilo pobledelo in porumenelo, kar karakterizuje južno poletje; žgoči solnčni žarki še niso iz močvirij vzdignili nezdravih parov, ki prouzročajo malario, in Genua, ki je dobila ime „Veličastne“, se je ponašala v vsem svojem blesku sredi svoje divne okolice, kjer je slednji kot bil napolnjen z dišavo cvetlic.

Po czki gorski stezici, katera je vodila iz jednega genuiških predmestij k morju, mimo vrat sv. Andreja šla je mlada devojka. Tenka, lepa postava, gibčna hoja, in zamolkel obrazek so se kazali še otročji, a temne, udrte oči so izražale neotroško gorje in žalost, dokazovale so, da so zarjo mladosti njene že omračili kaki temni oblaki.

Male njene nožice so hitro, a trdo stopale. Kmalu je devojka prišla na morski breg in usela se je na prvi kamen. Pogled, ki se je razkrival pred njenimi očmi, je bil očarevalen. Na desni je stala Genua, kakor ogromen amfiteater z njenimi prekrasnimi marnornimi palačami, na levi so se videle primorske planine obraščene z gozdi, a naravnost pred njim se je razprostiralo brezkončno morje, mej katerega šumečimi valovi so se videla bela jadra ladij.

Za jeden trenotek je pri gledanju te lepe slike devojki jelo hitreje biti srce. Njene temne oči so se z nova zasvetile, prav kakor zahajajoče solnce, ki je obsevalo

njene pleča in njeno postavo... Čez jeden trenotek je žalostno povescila glavo, in njen obraz se je pomračil in iz bleščečih očí so jej pritekale solze.

Zatopljena v žalostne misli, mlada devojka ni opazila, da se je na vrhu bližnjega holma pokazal mladenič, kacih devetnajstih let. Vsa njegova podoba je kazala še nepopolen razvoj, a moč se je pa kazala že sedaj v vseh potezah njegovega telesa. Njegov obraz je bil močno zagorel od solnca, a njegove drobne, točno izražene poteze so kazale močno voljo in v njih se je videlo nekaj zapovedujočega. Po običaju dežele je bil oblečen v črno boržunasto, sicer že dovolj ponošeno obleko in rudečo kapo s črnim peresom je imel na glavi.

Hitel je s holma k mladi devojki.

— Filipa, moja ljubezen, moje življenje! — Zaklical je in podal jej roko. — Že cel teden te nisem videl: bil sem odpotoval... A sedaj me je prva pot pripeljala k tebi, — glas srca me ni goljufal... našel sem te.

Pri besedah tega glasu je mlada deklica skočila kvišku, kakor bi bila elektrizovana; pokoreč se prvemu vtisu je seveda skočila v naročje mladeniču, a nakrat je zopet povescila roki in rahlo so zarudela lica njena. Njen pogled, ki se je bil za trenotje zjasnil, se je zopet pomračil.

— Radi Prečiste Marije Device Matere Božje — vzkliknil je mladenič, — povej mi Filipa, kaj je s teboj? Kako si me vsprejela? V tvojih očeh so solze... Kaj je s tabo, kaj to pomenja.

Z viteško nežnostjo in rahločutno ljubeznijo je z roko potegnil po očeh mlade deklice; obrisal jej solze in stisnil jo k sebi.

— S strahom se mu je iztrgala!

— O sveta Mati Božja! zaklicala je. — To je neumnost... To je greh. — Zakaj sem prišla semkaj... Mej nama in za naju je vse končano, Krištof!...

Mladeniču se je popolnoma premenil obraz.

— Kaj to pomenja? — vprašal je skoro z grozo, stopil k njej v strašni borbi čuvstev.

— Naju loči vse, — odgovorila je ona, stegnila roke, kakor bi mu hotela zagraditi pot k nji — vse „kar more svet postaviti ovir mej dve ljubeči srci!“

— Jaz te ne razumem, Filipa, — odgovoril je mladenič. — Kaj more razdeliti naju? Ni mogoče, da bi v nekaterih tednih se bilo premenilo tvoje srce... O Filipa, Filipa! je strastno nadaljeval — me li hočeš pustiti?... Jaz tega ne verjamem... Mari zarja najine ljubezni ni namenjena razviti se, mari se bode najina pomlad tako hitro zamenila z jesenjo, in srca naša tako otrpnela kakor cvetlice, kadar pride mrzla zima?

On jej je podal roko, a ona se je zopet tiho obrnila od njega.

— Ne govori tako Krištof! — rekla je s tresočim glasom. — Ne muči me. — Jaz ne morem biti žena tvoja...

— Torej ti mene ne ljubiš, Filipa?? — je rekel